

ואמר רבינו ז"ל בפירושו שבכל שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש כשר ואפיו צדיק גמור
בעזרת
השם יתברך

טוּעַמִיָּה

חיים זכו

פנינים יקרים
מלוקטים ככתבם וכלשונם
מספרי רבינו הק' ותלמידו זיע"א ותלמידיהם ותלמידי תלמידיהם
להשקות ולהחיות נפש כל חי במי הנחל גובע מקור חכמה

גליון רמ"ט   אחרי קדושים
ל"ג בעומר   תשב"א

טעמו ודאו כי טוב ה'
ואורך זיל גמוד בספריו הק' המלאים כל טוב

כי כל שיחה שזל היא התעוררות נפלא ונדא קאר ודרך ישרה ונכונה מאד לעבודת השם יתברך לכל אהר לפי מדרגתו יקרה ה' ונאמר מרדכי מלך היה מלך היה (השם יתברך)

ואמר רבינו ז"ל בפירושו שבכל שיחה ושיחה שהיה משיח ומד בר עמנו יכולים להיות על ידה איש כשר ואפיו צדיק גמור

טוֹעֲמִיָה

על שני השעירים גורלות

פרשת השבוע

יש בזה משקל גדול

ביום הכפורים נכנס הכהן גדול לפני ולפנים ששם עקר הבטול. ועל כן הזהר וכל אדם לא יהיה באהל מועד וכו', כי נכנס לנקדת האבן שתיה שהיא בחינת סלע ישכן ויתלונן, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שזהו בחינת ענוה הנ"ל, כמבאר בהתורה הנ"ל על פסוק זה, עיין שם. אבל הכהן גדול לא היה יכול לנכנס לשם כי אם על ידי הגורל שנתן על שני השעירים גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, כי ביום הכפורים צריכין לתשובה שעל ידי זה זוכין לחיים נצחיים, שהם בחינת ענוה כנ"ל. ועל ידי זה נתכפרין כל עונות, שהם בחינת גאות סטרא דמותא, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ועובר על פשע לשארית, למי שמשים עצמו כשירים. ועל כן היה צריך הכהן גדול לנכנס לפני ולפנים, שם עקר הבטול כנ"ל.

אבל כשרוצין לזכות לענוה צריכין לזהר מענוה פסולה, דהינו שלא יהיה עצל ורוע מזל וכו', רק יהיה לו עזות דקדשה במקום שצריכין עזות, אך יש בזה משקל גדול כנ"ל. ועל כן צריכין להתפלל הרבה להשם יתברך שהוא ברחמיו יורהו האמת לאמתו וכמבאר בהתורה הנ"ל. וזהו בחינת הגורל שהיה צריך להטיל על שני השעירי עזים שהם שני מיני עזות, עזות דקדשה העולה לה', בחינת גורל אחד לה'. ועזות דסטרא אחרא, שהוא בחינת גאות עבודה זרה שמשם כל העונות שצריכין לטרונו ולגרשו לעזאזל, בחינת גורל אחד לעזאזל, כי אי אפשר לכונן נקדת אמת בזה כי אם על ידי גורל שהוא מאת ה' לבד, כמו שכתוב אתה תומיך גורלי. כי רק השם יתברך צריך להיות בעזרו לכונן בזה נקדת האמת לאמתו וכמבאר בהתורה הנ"ל שאמר רבנו ז"ל שצריכין רק לבקש מהשם יתברך לזכות לענוה אמתית וכו', עיין שם. וזה שאמרו רבותינו ז"ל שני שעירי יום הכפורים שוין בקומתן וכו'. הינו ששני מיני עזות הנ"ל שניהם נראין כשוין בכל הבחינות, אך זה לה' וזה לעזאזל, כי זה כוננתו בעזותו לה' וזה להפך. וצריכין לבקש הרבה מהשם יתברך שיזכהו לכונן האמת בזה, שזהו בחינת גורל שהוא מאת ה' לבד.

ליקוטי הלכות תפילין ו' כג

וכל אדם לא יהיה

טועמיה

פרשת השבוע

אם יזכה להאמין בהם באמת

ביום הכפורים שהיה צריך הכהן גדול לכפר על כל בני ישראל על כל החטאים והעונות והפשעים שגרמו לירד לעמקי תקלפות חס ושלום. על כן היה צריך לעלות למעלה למעלה יותר שזהו בחינת מה שנכנס לפני ולפנים. שאז נכנס למקום שנכנס לקדשה עליונה וגבוה מאד מאד למעלה מכל העולמות כמו שכתוב וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו לכפר בקדש וכו' ואמרו רבותינו ז"ל וכל אדם העליון וכו'. והבן היטב להיכן נכנס הכהן גדול. וכל זה כדי לכפר על כל החטאים כדי לתקן אותם שנפלו לעמקי תקלפות כנ"ל.

והצדיק האמת הוא גדול יותר אפילו מן הכהן גדול שנכנס לפני ולפנים כמו שאמרו רבותינו ז"ל יקרה היא מפנינים מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים. כי יש עברות שגם הכהן גדול אינו יכול לכפר עליהם ביום הכפורים כמו שאמרו רבותינו ז"ל שיש עברות שיום הכפורים תולה ומיתה מכפרת אבל התלמיד חכם האמת יכול לכנס עוד לפני יותר ויותר, ולתמושיך כפרה ותקון גם להם וכו"ל. וזה חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם וכפרנה. הינו שיש עונות שגורמים חמת מלך חס ושלום עד שאין מועיל להם אפילו הכפרה של הכהן גדול ביום הכפורים כי אם מלאכי מות. שאין נגמר כפרתו עד המיתה. בחינת יום הכפורים תולה ומיתה מכפרת. אבל ואיש חכם וכפרנה. כי החכם האמת שהוא בחינת הצדיקים אמתיים יכולים לתקן הכל אם יזכה להאמין בהם באמת כנ"ל:

ליקוטי הלכות קריאת שמע ד' יג

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

סדר עבודות יום הכיפורים

מורה דרך לכל אדם שבעולם

התורה נקראת פלה שכלולה מהכל מכל מיני קרבנות וקטרת וכל העבודות הקדושות שבעולם בכל פרטיהם. וכשעוסקין בתורה באמת עוסקין בכל העבודות של כל הקרבנות וקטרת ביחד ואין צריכין שם בעסק התורה לכוון הסדר המערכה של הקרבנות, כי התורה כלולה מהכל ועל ידי עסק התורה לבד נעשו כל מיני תקונים בשלמות כל אחד על מקומו ומכונו, כי התורה כלולה מהכל מכל הקרבנות ועולה על כלם, כמו שאמרו רז"ל. נמצא, שעל ידי התורה נתתקן הכל ועל פן אחר החרבן אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו כי אם ד' אמות של הלכה וכנ"ל:

וזה שאמרו רז"ל יקרה היא מפנינים. שהתורה יקרה מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים, כי אז ביום הכפורים היה צריך הכהן גדול עוד עבודות גדולות ביותר ונכנס לפני ולפנים והיה משנה בכל פעם מפנים לחוץ ומחוץ לפנים, כי חמש פעמים היה משנה מבגדי זהב לבגדי לבן וכו'. כי בזאת יבא אהרן אל הקדש, כי אי אפשר לכנס לפני ולפנים ולתקן שם מה שהיה צריך הכהן גדול לתקן ביום הכפורים לכפר על כל ישראל כל עונותם וכו' כי אם על ידי סדר העבודה הזאת שצוותה התורה הקדושה, אבל העוסק בתורה באמת הוא עולה על כל זה על ידי עסק התורה לבד ונכנס לפני יותר ויותר מבחינת לפני ולפנים בבחינת כי יקרה היא מפנינים, כמו שדרשו רז"ל כנ"ל, כי התורה כלולה מכל התקונים ונתתקן הכל ביחד. ועל פן על ידי התורה בחינת ד' אמות של הלכה שהשאירו לנו הצדיקי אמת, הכל יכולים להתתקן, כי אין צריכין לכוון הסדר כל כך כמו בקרבנות, כי התורה כלולה מכל מיני עבודות הקרבנות ותקוניהם וכוללת כלם ביחד בפעם אחד וגם מעט שצריכין לידיע איזה סדר בעבודתו תודיע להם התורה הקדושה ותורה אותם סדר עבודתם כראוי, כי בשביל זה נקראת תורה, כי היא מורה דרך לשבים, לכל אדם שבעולם בכל מקום שהוא. ועל פן עקר נחמתנו היא התורה בחינת ד' אמות של הלכה שהשאירו לנו הצדיקי אמת שיש לכל אדם שבעולם בכל מקום שהוא אם ירצה וכנ"ל:

ליקוטי הלכות חלוקת שותפים ה' יב

הַעֲרָה הַגְּדוּלָה

ובַּחֲקוֹתֵיהֶם לֹא תֵלְכוּ מִבְּאֵר בְּשִׁלְחֹן עֲרוֹף יוֹרֵה דָעָה סִימֹן קַע"ת, שִׁצְרִיף לְהִיּוֹת מִבְּדֵל מֵהֶם בְּמַלְבוּשָׁיו וּבְמַעֲשָׂיו וְכוּ'. וְאִין עֲרֹף לְהֵאָרִיף וּלְבָאֵר עֵצֶם הַעֲרָה הַגְּדוּלָה הַזֹּאת אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיִתָּה, אֲשֶׁר עַל זֶה הַתְּנַבְּאוֹ כֹּל נְבִיאָיו שִׁיְהִיָּה בְּסוֹף הַיָּמִים עֲרָה אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיִתָּה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב וְהִיְתָה עֵת עֲרָה לִיעֶקֶב אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיִתָּה וְכְמוֹהוּ לֹא תוֹסִיף וְכוּ'.

אֲשֶׁר־י מִי שְׁזוֹכָה בְּיָמִים הָאֵלֶּה לְהַתְּרַחֵק אֶת עֵצְמוֹ וְאֶת בְּנָיו מֵהֶם. וְאִם אִין בְּיַדְיָנוּ לְמַנְעֶם בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, עַל כֹּל פָּנִים הַחַיִּיב עַל כֹּל אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים לְהַזְהִיר אֶת בְּנָיו וְאֶת בְּנֵי בְּנָיו לְדוֹרוֹת שִׁיתְּרַחֲקוּ בְּכֹל מִיַּי הַתְּרַחֲקוֹת מִדְּרָכִים אֱלוֹ. וְשִׁלָּא לְהַתְּנָא אֶת בְּנָיו לְחֶדֶר שְׁלוֹמִידִים בּוֹ אֶחָד מֵהַבְּנִים אֱלוֹ הַהוֹלְכִים בְּדְרָכִים אֱלוֹ הָרַעִים הַנִּ"ל, אִף עַל פִּי שְׁאֶעַל זֶה הַמְּלִמֵּד אִין עוֹסְקִים בְּלִמּוּד הָרַע הַזֶּה רַק לִזְמִידִים אֶעְלוֹ תוֹרָה הַקְּדוּשָׁה גְּמָרָא וּפּוֹסְקִים, רַק שְׁקֶצֶת תְּלַמִּידִים לִזְמִידִים בְּמִקּוֹם אַחַר אֱלוֹ הָעֲנִינִים, אִף עַל פִּי כֵּן אֲסוּר לְהַתְּחַבֵּר עִמָּהֶם כֹּלֵל שְׁלָא יִמְשִׁיכוּ אֶת בְּנָיו חֶסֶד וְשְׁלוֹם, לְדְרָכֶם הָרַעָה וּלְסַבְרוֹתֵיהֶם הַמְּרוֹת שְׁלָא יִכְנִיסוּ בּוֹ ח"ו אִיזָה תַּאֲוָה לְלַמֵּד סְפָרֵיהֶם הָרַעִים רַחֲמֵנָא לְעַלּוֹ, וְהַשֵּׁם יִתְּבַרַךְ יִרְחַם עַל כָּל־לִיּוֹת יִשְׂרָאֵל וְיִמְהַר גְּאֻלְתָּנוּ וְיִבִּיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. אִזּוּ יִתְגַּלֶּה הָאֱמֶת, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב אֱמֶת מֵאֲרֶץ תַּעֲמֹחַ וְכוּ':

ליקוטי הלכות פסח ז' ו

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

לא תקיפו פאת ראשכם

בָּהֶם נִכָּר הַיְהוּדִי

עקר תדית ישראל ועקר תיהדות תלוי בזקן ופאות ובהם נכר תיהודי, כי הוא מזרע ברוך ה', מזרע ישראל. ומי שרוח אחרת עמו חס ושלום ורוצה לכפר ח"ו באלקי ישראל, תחלת הכפירה הוא שמשליך ח"ו מעליו הזקן והפאות, כי באמת כל דת ישראל הקדוש הוא תלוי בזקן ופאות, כי כל דברי תורתנו הקדושה וכל המצוות כלם הם בחינת צמצומים להשגת אלקותו ותברוך, כמבאר בפאמר הנ"ל, כי כל אות ואות וכל תבה ותבה מתורתנו הקדושה שבכתב ובעל פה וכל מצוה ומצוה וכל מנהג פשר של ישראל עם הקדוש והנבחר, כלם הם שעורין וצמצומין, שעל ידם יזכו להשיג השגת אלקותו ותברוך, כל חד לפום מה דמשער בלביה, כפי אשר יזכה על ידי עבודתו וגייעתו בתורה ומצוות ומעשים טובים, ויפרש ממעשים רעים.

וכל אלו הצמצומים והשעורין בחינת שעורין דאתון דאורייתא, כלם הם בחינת שערות כנ"ל, וכלם נמשכין משערות דדיקנא קדישא והפאות, כי כל שערה ושערה מהפאות ומהדיקנא קדישא ויקירא, כלם הם בחינת צנורות עליונים וצמצומים קדושים שמשם נמשך כל חכמת התורה הקדושה והמצוות, שעל ידם משיגים אלקותו ותברוך, כי תליסר תקונא קדישא הם כנגד שלש עשרה מדות שחתורה נדרשת בהן, שהם כלליות התורה הקדושה.

ליקומי הלכות גילוח ג' ב

נדבת הר"ר שמואל ברוך פילמער הי"ו
לרגל שמחת החאלאקע לבנו ישראל אהרן בן ברכה שיחי

לא תאכלו על הדם

טוֹעֲמִיָה

פרשת השבוע

נֶחֱשֵׁב כְּעוֹנֵן וּמִנַּחֵשׁ

ועל כן אסור לאכול קדם התפלה. ובזהר ובכתבים מחמיר מאד מאד. שאפלו כשקם בחצי הלילה אסור לאכל ולשתות עד אחר התפלה. וכל האוכל ושותה אז נחשב כעונן ומנחש, רחמנא לצלן עין שם.

לא כאשר רבו עתה המתפרצים בעם לשתות קדם התפלה עד שנעשה אצלם כהתר ותולין עצמן באילן גדול, מה שמצאו קצת צדיקים שהיו חולים גדולים ושתו קדם התפלה, כי היו מכרחים לזה. והם מתדמים אליהם כקוף בפני אדם ומעקמין את עצמן אחריהם וממלאים כרסם בשתיית קאווי קדם התפלה עד שנמצא גם קצת שאוכלין גם כן קדם התפלה, אוי להם, אוי לנפשם, כי הוא אסור חמור מאד, כמבאר בדברי רבותינו זכרונם לברכה ובפרט בזהר הקדוש ובכתבים ואין לנו לדמות עצמנו לצדיקים גדולים אשר רוח אחרת אתם, ובפרט שהיו חולים גדולים. וגם כי רב הצדיקים לא נהגו כך.

ורבנו הקדוש ז"ל ספר שמעולם לא שתה אפלו מים קדם התפלה, אף על פי שמדין השלחן ערוך מותר לשתות מים, אף על פי כן הוא לא שתה אפלו מים קדם התפלה.

ליקוטי הלכות השכמת הבוקר ג' ה

עמוד זה נתרם

לזכות נתנאל בן מרים גאלדא רויזא שיחי'

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָה

ואהבת לרעך כמוך

לְאַהֲבַת אוֹתוֹ כְּנַפְשׁוֹ

וְאַהֲבַת לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ הוּא כָּלֵל גְּדוֹל בַּתּוֹרָה, כִּי לְכָלֵל בְּאַחֲדוּת וְשָׁלוֹם שֶׁהוּא עֵקֶר הַחַיּוּת וְהַקִּיּוּם וְהַתְקוּן שֶׁל כָּל הַבְּרִיָּאָה, עַל יְדֵי שֶׁבְּנֵי אָדָם שֶׁמִּשְׁנִימִים בְּדַעוּתֵיהֶם נִכְלָלִים יַחַד בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת וְשָׁלוֹם. וְעֵקֶר הָאַהֲבָה הוּא לְאַהֲבַת אֶת יִשְׂרָאֵל הַמְקֻיָּמִים אֶת הַתּוֹרָה, כִּי מִי שֶׁהוּא רָשָׁע גָּמוּר בְּתַכְלִית וְאִין בּוֹ שׁוּם טוֹב, בּוֹדֵאֵי מִצְוָה לְשֵׁנֵי אוֹתוֹ בְּתַכְלִית הַשְּׁנֵאָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב תַּכְלִית שְׁנֵאָה שְׁנֵאֲתִים. רַק עֵקֶר מִצְוֹת וְאַהֲבַת לְרַעֲךָ כְּמוֹךָ הוּא לְרַעֲךָ בְּמִצְוֹת. דְּהֵינּוּ שֶׁצָּרִיכִין לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַעַא בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֵיזָה זְכוּת וְטוֹב כִּי לְאַהֲבַת אוֹתוֹ כְּנַפְשׁוֹ.

כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל אֵי אֶפְשָׁר שֶׁאִין בּוֹ אֵיזָה צַד טוֹב וְזְכוּת וְכַמְבָּאָר עַל פְּסוּק וְעוֹד מְעַט וְאִין רָשָׁע זְכוּי עֵינֵי שָׁם, (בְּסִימֹן רַפ"ב בְּלִיקוּ"א). כִּי עֵקֶר הָאַהֲבָה הִיא כִּי לְקַשֵּׁר עֵצְמוֹ עִם הַטוֹב שֶׁבְּכָל יִשְׂרָאֵל וְלְכָלֵל עִמָּהֶם יַחַד בְּאַהֲבָה וְאַחֲדוּת כִּי לְבַטֵּל כָּל הַשְּׁנֵוּיִים וְלְכָלֵל בְּאֶחָד הַפְּשׁוּט יִתְבָּרַךְ, שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַחַיּוּת וְהַקִּיּוּם וְהַתְקוּן שֶׁל כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּנ"ל. כִּי עַל יְדֵי קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת נִתְקַשְּׁרִין וְנִכְלָלִין כָּל שְׁנֵוֵי הַדַּעוּת יַחַד.

ליקוטי הלכות ברכות הראיה ד' ד

ההולכים בתורת ה'

טוֹעֲמִיָה

תורה י"ח – קרטליתא

לֹא תִנְחַשׁוּ וְלֹא תִעֲוֹנוּ

כָּל הַמְעֹנְנִים וְהַמְנַחְשִׁים וְכוּ' הוּא מַחֲמַת חֶסְרוֹן הָעֶצָה שְׂאִין יוֹדְעִים לְתֵת עֶצָה לְנַפְשָׁם אִיךָ לְהִתְנַהֵג בְּאִיזָה דְבָר אִם לַעֲשׂוֹתוֹ וְאִם לֹא, וְעַל כֵּן הֵם מְנַחְשִׁים וּמְעֹנְנִים וְרוֹצִים לְהַשְׁיֵג עֶצָה עַל יְדֵי זֶה, כִּי הֵם תְּלוּנִים בְּזֶה, לְמַשָּׁל אִם צָבִי הִפְסִיקוּ בַּדֶּרֶךְ אוֹ פָתוּ נִפְלָה מִפִּיּוֹ הֵם אוֹמְרִים שְׂזַהּוּ סִמָּן רַע לוֹ וְאִינוּ צָרִיךְ עוֹד לַעֲשׂוֹת זֶה הַמַּשָּׂא וּמִתֵּן וּכְיוּצָא אוֹ עוֹנָה פְּלוֹנִית יָפָה לְהִתְחִיל וְכוּ' וּבְאֵמֶת הֵם כְּסִילִים וְשׁוֹטִים גְּדוֹלִים, כִּי אִי אֶפְשָׁר בְּשׁוֹם אֶפֶן לְקַבֵּל עֶצָה שְׁלֵמָה עַל יְדֵי זֶה:

וְעַל כֵּן אִי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל עֲצוֹת נְכוֹנוֹת כִּי אִם עַל יְדֵי צַדִּיקֵי הַדּוֹר הָאֲמִתִּיִּם, כִּי סֵתֶם בְּנֵי אָדָם רְחוּקִים מִהַתְּכַלִּית, עַל כֵּן הֵם רְחוּקִים מֵעֲצוֹת, אֲבָל הַצַּדִּיקִים מְשִׁיגִין אֹזֶר הַתְּכַלִּית, עַל כֵּן הֵם יְכוּלִּין לְתֵן עֲצוֹת שְׁלֵמוֹת לְכָל אֶחָד, עַל יְדֵי הַשְּׂגַת הַתְּכַלִּית שֶׁהֵם מְשִׁיגִין שְׂמֵשׁ כָּל הָעֲצוֹת כַּנִּ"ל. וְזֶה שֶׁנֶּאֱמַר בְּהַמְנַהֵג, הָעַם אֲשֶׁר בְּרַגְלֶיךָ הַהוֹלְכִים אַחַר עֲצָתְךָ. אֲבָל אִי אֶפְשָׁר שְׂיִתְּיָה מְנַהֵג שְׂיִוְכַל לְתֵן עֲצוֹת, שְׂזַהּוּ עֵקֶר הַתְּנַהֲגָה כַּנִּ"ל כִּי אִם כְּשֵׁישׁ לְזֶה הַמְנַהֵג אֲמוּנָה שְׁלֵמָה שְׂאִין שְׁלֵמוֹת אַחֲרָיו שְׁלֵא יֶאֱמִין בְּשׁוֹם דְבָר שֶׁהוּא מְדַרְכֵי הָאֱמוּרִי וְכוּ'.

ליקוטי הלכות מעונן ומנחש ג'

עמוד זה נדבט הר"ר אשר מלמד הי"ו לכבוד שמחת
הולדת הבן לאחיו הר"ר לוי יצחק מלמד הי"ו

הלוא כבני כשיים אתם לי בני ישראל וכו'. והוא פליאה נשגבה מאד וכל רואה ישתומם על זה איך יעלה על הדעת שה' יתברך ידמה את ישראל ח"ו, לבני כשיים הלא כבר בחר בנו מכל עם והבטיחנו שלא יעזב אותנו לעולם ולא יחליף אותנו באמה אחרת לעולם, כמבאר במקומות אין מספר ואיך יאמר הוא יתברך כדברים האלה על ישראל עם קרובו. וגם בפרשה זאת גופא הוא חוזר ומסכים תוך כדי דבור לטובה, כמו שכתוב שם, אפס כי לא השמיד אשמיד את בית יעקב וכו' כי הנה אנכי מצוה והנעותי וכו' ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת וכו' הנה ימים באים וכו' ונגש חורש בקצר וכו'. ואיך התחיל לגנות את ישראל כל כך להשוותם לשאר העכו"ם ח"ו!?

אך באמת כל התוכחות שה' יתברך מוכיח את ישראל וכל הבזיונות שמבזה אותם לפעמים בדרך בזיון הפל לטובה גדולה כדי ללמד עליהם זכות וחסד כדי שישבו אליו באמת, כי לפעמים שישראל מקלקלין מעשיהם מאד מאד עד שכמעט אין נפר מעט דמעט הטוב שבהם מעצם רבוי הפשעים והקלקולים רחמנא לצלן, ואם ירצה ה' יתברך ללמד עליהם זכות על ידי מעט הטוב שבהם יתעוררו המקטרגים חס ושלום וימצאו כנגד זה אלפים פעמים להפך חס ושלום, אבל ה' יתברך חפץ חסד הוא ואף על פי כן הוא רוצה בעצמו וחפץ להטות עליהם כלפי חסד אז בטובו וחכמתו הנפלאה הוא בעצמו מבזה את ישראל בתכלית הבזיון ואמר עליהם שכבר הם אצלו חס ושלום, כמו כל האמות מאחר שכבר קלקלו כל כך ותכף שה' יתברך מהפך הדבר ואמר על ישראל שהם כמו האמות ממש אזי תכף נתראה אמתת הנקודות טובות שבהם.

כי בודאי בתחלה לא היה נחשב הטוב שבהם כלל עד שכמעט לא היה נראה כלל כי בודאי לפי קדשת ישראל בשרשים אפלו אם פוגמין כל ימיו כחוט השערה אחת חס ושלום, הוא גם כן פגם גדול ונורא מאד, כי ישראל רחוקים לגמרי מעון חס ושלום ומכל מיני פגמים חס ושלום, מכל שכן כשפוגמים חס ושלום יותר מחוט השערה, מכל שכן וכל שכן כשפוגמים וחוטאים ועוברים חס ושלום עברות ממש רחמנא לצלן, בפרט כשעוברים הרבה חס ושלום רחמנא לצלן עד שהעונות רבו מספר עד שמעט הטוב כמעט אינו נפר כלל בפרט, כי גם מעט הטוב מערב בפסלת הרבה בודאי כשיירצה להסתכל על עצם רבוי הפגמים שלהם לפי קדשת ישראל כמעט אפס תקנה חס ושלום, כי כפי עצם קדשת ישראל כפי מה שראוי להם להיות בודאי כמעט אי אפשר לסבל הפגמים שלהם חס ושלום ואין נפר

כלל הטוב שבהם חס ושלום, אבל ה' יתברך רב חסד ואמת וחפץ בקיים העולם, כי הוא ידע יצרנו מהיכן האדם נלקח והיכן הוא כבוש בזה העולם וכו'. על כן ברחמיו העצומים הוא בעצמו מהפך הדבר ומתחיל להשוות ישראל לכל האמות. וזהו, הלוא כבני כשיים אתם לי בני ישראל וכו' הלוא את ישראל העליתי מארץ מצרים ופלשתיים מכפתור וכו'. ותכף כשמדמה ומשווה אותם לשאר העכו"ם בודאי הפל יודו ויאמרו בפה מלא שעדין יש חלוק רב ונפלא כרחוק מזרח ממערב בין ישראל לבין העכו"ם, כי כנגד העכו"ם נמצא תמיד בישראל כמה שערות ונקודות טובות לאלפים ורבות, כי אפלו כשישראל חס ושלום, בדיוטא התחתונה מאד עדין אפלו הגרוע שבהם מלא מצות פרמון, כמו שאמרו רז"ל על פסוק כפלח הרמון רקתה, אפלו ריקנים שבה וכו', נמצא שדיקא על ידי שמדמה את ישראל לבני כושיים ולשאר העכו"ם על ידי זה דיקא מלמד עליהם זכות כי על ידי זה נתגלה ומאיר לעין כל הזכות והטוב שבהם, כי כנגד העכו"ם עמד ישראל כלם צדיקים כי כלנו מניחים טלית ותפלין בכל יום ומתענים ביום הכפורים וכו' וכו'.

וכל זה קבלתי והבנתי משיחותיו הקדושות של רבנו ז"ל ומהתורה אזמרה לאלהי בעודי ע"ש היטב ומכמה תורות, ובפרט ממה שספר לי שדבר עם אחד שהיה קובל לפניו מאד על רבוי מעשיו הרעים המכערים כי זה האיש היה חפץ מאד להתקרב לה' יתברך ולצאת ממעשיו הרעים אך בכל פעם התגברו עליו יותר עד שעברו עליו ימים ושנים הרבה ולא זכה לצאת ממה שהיה צריך לצאת אך אף על פי כן התחזק את עצמו ביותר וחתר בכל פעם להתקרב לה' יתברך והיה קובל מאד מאד לפניו ז"ל על עכירת מעשיו רחמנא לצלן, והשיב לו רבנו ז"ל בחכמתו בתמימות ובפשטות, 'אין לי עם מי לדבר - כי כבר פלו רע'. ותכף נתעורר האיש הנ"ל וענה ואמר לרבנו ז"ל, הלא על כל זה אני מתגבר לפעמים להמשיך את עצמי לקדשת ישראל וכו'. ענה רבנו ז"ל ואמר לו, הוא מעט דמעט. ותכף אמר לו שירגיל את עצמו לילך עם התורה אזמרה לאלהי בעודי וכו', כל זה ספר לי רבנו ז"ל והבנתי פונתו הקדושה שדיקא על ידי זה החיה את האיש, כי כבר נפל בעיני עצמו כל כך עד שלא היה אפשר לו להחיותו בשום דבר רק כשאמר לו שהוא פלו רע אזי נתעורר בעצמו והתחיל להרגיש מעט קדשת הנקודות טובות הנמצאים בו עדין ואז אמר לו רבנו שילך עם התורה אזמרה לאלהי בעודי וכו' כנ"ל.

ליקוטי הלכות ראשית הגז ד' ד

הילולא דרשב"י ושב"ק

טוֹעֲמִיָה

טעם שבת קודש

שַׁבַּת דְּכֻלָּהּ יוֹמֵי

ועקר קדשת שבת אי אפשר להמשיך על עצמו כי אם בכח הצדיקי אמת, שהם בחינת שבת, כמו שכתוב ברבי שמעון בר יוחאי, אנת שבת דכלהו יומי וכו', והא בהא תליא, כל מה שמשתדל ביותר לקבל שבת כראוי לו, כן זוכה להתקרב לצדיק האמת, וכפי התקרבותו אליו כן זוכה לקדשת שבת עד שיזכה לתשובה שלמה בכל מקום אשר הוא שם ולהתחזק על עמדו לבלי לפל לעולם, יהיה איך שיהיה בבחינת ואציעה שאול הנדב וכו' כנ"ל.

ליקוטי הלכות שבת ז' ג

בְּאוֹרִים כִּבְדוּ אֶת ה'

וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבד הינו שיזכה שיאיר אליו אור של שבת קודש שהוא בחינת אור הצדיק כמו שאמרו לרבי שמעון בר יוחאי אנת הוא שבת וכו'. וכמבאר בזהר נשא וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכבד מאן קדוש ה' דא רבי שמעון בר יוחאי וכו'.

וזה וכבדתו ודרשו רז"ל לשנות המלבושים של שבת הינו להפשיט לבושי דקדרינותא דחל שהם בחינת לבשו שמים קדרות וכו' שהם מחשיכים אור האהבה ויראה על ידי שמחשיכים אור הצדיק ח"ו אבל בשבת מפשיטין בגדים אלו ולובשין לבושי דנהירין. ועל כן בכלל וכבדתו הוא גם

כן נר של שבת כמו שכתוב על כן באורים כבדו את ה' וכמו

שדרשו רז"ל הינו שמאיר אז אור הצדיק שעל ידו

נתגלה אור אהבה ויראה שהם בחינת זכור ושמור

שנגד זה מדליקין שתי נרות על שבת.

יקרא דשבתא י"ז

עמוד זה נדבט הר"ר נחמן חנוך הי"ו
לרגל שמחת החאלאקע לבנו שיחי' למזל טוב

ענינא דיומא

טועמיה

הילולא דרשב"י זיע"א

אַשְׁרֵי חֶלְקָם שֶׁל הַבָּאִים בְּתוֹךְ שְׂאֵר כָּלל יִשְׂרָאֵל

הנה העיר ה' את רוחי בענינא דהילולא רבא של רשב"י זצ"ל כי גם האנשים הבאים על ההלולא הנ"ל והם עיפים ויגעיים ושוכבים על הארץ ואינם אומרים כלל תחנה ובקשה גם כן נקראים בני הלולא וגם הם נרשמים עם כל הצטרכותם בגשמיות ורוחניות לפני אדונינו בר יוחאי זצ"ל לפעל לפני ה' יתברך ישועות גם עליהם כי כמו אצל חתנה בגשמיות באים קרובים ורעים לשמח החתן וכלה ויש שבאים לשמוח בעצמם ויש שבאים לראות השמחה ונות בעיניהם השמחה וכלם נקראים בשם בני החתנה.

וכל שכן כאן כל אחד ואחד בא בטירחא גדולה ורבים בחסרון כ"ס וידוע דברי רבי שמעון ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש חסרון כ"ס וקצת כמעט במסירת נפש ממש בודאי אשרי חלקם של הבאים בתוך שאר כלל ישראל כי הם שלוחים של כל ישראל להיות כל ישראל נושעים בה' תשועת עולמים בזכות הצדיק הקדוש רשב"י זצ"ל כמאמר חז"ל כדאי רבי שמעון לסמוך עליו וכו'.

ענג שבת אמור

ענינא דיומא

טוענייה

הילולא דרשב"י זיע"א

מתחילים תכף להתגעגע

בזהר בכמה מקומות שנשכחו החבר'א את רבי שמעון בן יוחאי איתא וי לדרא כד תסתלק פוק עין ותשכח. והוא בחינת "שבת וינפש" כיוון ששבת וי אבדה נפש'. הינו שמחמת גדל התענוג של הנפש יתרה שפא בשבת, על כן מתחילים תכף להתגעגע ולהצטער על אבדת הנפש במוצאי שבת. כן החבר'א, מחמת גדל התענוגים והנשעשושים שקבלו מרבם רבי שמעון בן יוחאי, על כן תכף ומיד התחילו להתגעגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם:

בכל מקום שנשכחו החבר'א את רבי שמעון בן יוחאי על שגלה להם סוד נפלא תמצא שאחר כך אמר להם עוד חרושי תורה:

ליקומי מוהר"ן קב"ו

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

הילולא דרשב"י זיע"א

אֵלוֹ וְאֵלוֹ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים

וְזֶה בְּחִינַת ל"ג בְּעֹמֶר, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הִבְטִיחַ כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ שֶׁהַתּוֹרָה לֹא תִשְׁתַּכַּח מִפִּי יִשְׂרָאֵל עַל יְדוֹ, כִּי בַזְהַר דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא כִּי תִנָּא אֶחָד אָמַר, עֲתִידָה תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אָמַר שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּח וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֹנָם לְבִרְכָה. וּבִאֲמַת אֵלוֹ וְאֵלוֹ דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים וּשְׁנִיָּהִם אֲמַת עַל פִּי הַנ"ל כִּי אֵף עַל פִּי שֶׁתִּשְׁכַּח, לֹא תִשְׁתַּכַּח, כִּי כְּשֶׁנוֹפְלִין, חֵס וְשָׁלוֹם, לְבְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמְטַנְּפִים הַרְחוֹקִים מִכְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ זֶה בְּחִינַת שְׂכַחַת הַתּוֹרָה שֶׁהוּא כְּבוֹדוֹ כַּנ"ל, אֲבָל אֵף עַל פִּי כֵן עַל יְדֵי שֶׁמִּחְפְּשִׁין וְדוֹרְשִׁין גַּם שֵׁם אֶת ה' יִתְבָּרַךְ וְשׁוֹאֲלִין אֵיךְ אֵיפֹה כַּנ"ל, עַל יְדֵי זֶה זוֹכִין לַחֲזוֹר לַה' יִתְבָּרַךְ בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה כַּנ"ל. נִמְצָא, שֶׁה' יִתְבָּרַךְ חָמַל עָלֵינוּ וְהוֹרְנוּ עֲצוֹת מִרְחוֹק שְׁגַם בְּתוֹךְ עֲצָם הַשְׂכָּחָה אֵף עַל פִּי כֵן עַל יְדֵי הַשְׂכָּחָה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהִיא בְּחִינַת אֵיךְ שָׂאִין יוֹדְעִין מִהַתּוֹרָה וּמִכְּבוֹדוֹ כָּלֵל, אֵף עַל פִּי כֵן עַל יְדֵי זֶה בְּעֲצָמוֹ יְכוּלִין לַחֲזוֹר לַה' יִתְבָּרַךְ עַל יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבַד כַּנ"ל.

וְכָל זֶה בְּכַח וּזְכוּת תּוֹרָתוֹ שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי שֶׁהוּא גְּלַה סְתָרֵי תּוֹרָה וְכָל הַסְּתָרֵי תּוֹרָה הֵם בְּבְּחִינַת הַמַּאֲמָר סְתוּם שֶׁהוּא בְּרֵאשִׁית בְּחִינַת אֵיךְ שֵׁשׁ כָּל רְזִין וְסְתִימִין דְּאוֹרֵיתָא. וְעַל כֵּן חִבֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי אֶת הַתְּקוּנִים שֶׁהוּא שְׁבַעִים אֲנָפִין עַל תִּבְתַּת בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא הַמַּאֲמָר סְתוּם, שֵׁשׁ כָּל הַרְזִין סְתִימִין כַּנ"ל וְעַל יְדֵי כַח הַזֶּה יֵשׁ לָנוּ כַח לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ אֲפָלוּ בְּתַכְלִית גְּלוּת הַנְּפֶשׁ, אֲפָלוּ אִם נִתְרַחַקְנוּ מִכְּבוֹדוֹ מְאֹד, כִּי יְכוּלִין לְחַפֵּשׁ אֵיךְ וְכוּ' עַד שֶׁזוֹכִין לַעֲלוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה כַּנ"ל, כִּי כָּל זֶה הוּא בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקֵי אֲמַת שֶׁזָּכוּ עַל יְדֵי קְדוּשָׁתָם לַעֲלוֹת לְשֵׁם לְבְּחִינַת אֵיךְ בְּקְדוּשָׁה גְּדוּלָה עַד שֶׁהִשְׁיִגוּ שֵׁם רְזִין סְתִימִין כַּנ"ל כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי וְחִבְרָיו, וּבְכַח יֵשׁ כַח אֲפָלוּ לְמִי שֶׁנוֹפֵל לְמָקוֹם שֶׁנוֹפֵל לְבְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמְטַנְּפִים, יֵשׁ לוֹ כַח לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ אֵיךְ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ וְכוּ'.

ליקוטי הלכות גביית חוב מהיתומים ג' יט

ענינא דיומא

טועני'ה

הילולא דרשב"י זיע"א

שְׂמִיחָה גְדוֹלָה

וְעַל כֵּן נִסְתַּלַּק רַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי בְּל"ג בְּעֶמֶר, וְנוֹהֲגִין
בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת שְׂמִיחָה גְדוֹלָה בְּהִלּוּלָא דִּילֵיהּ,
מַה שְּׁלֵכְאֹרְהָ הָיָה רָאוּי לְבָבוֹת וּלְהַצְטִיעַר מְאֹד עַל
הַסְתַּלְּקוּתוֹ.

אָךְ בְּיַדַּי מְנַחֵג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה, כִּי כָּל הַשְּׂמִיחָה הִיא מַה
שְׂזָכִינוּ שְׁהָיָה צְדִיק וְקָדוֹשׁ כְּזֶה שְׂגָלָה תּוֹרָה נוֹרָאָה
כְּזֹאת וְתִקֵּן תְּקוּנִים כְּאַלְהָה בְּתוֹרָתוֹ הַקָּדוֹשָׁה, עַד
שְׁעַל יְדֵי זֶה אָנוּ בְּטוֹחִים שְׁלֵא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה מִפִּי
זְרַעֲנוּ. וְזֶה גָּמַר דִּיקָא עַל יְדֵי הַסְתַּלְּקוּתוֹ, שְׁאִז דִּיקָא
תִּיקֵן הַפְּגָם שֶׁל תְּלַמִּידֵי רַבֵּי עֲקִיבָא שְׁמִתוּ קִדְּם זְמַנָּם. וְגָלָה
אִז הָאֲדָרָא זוּטָא, מְלַבֵּד מַה שְׂגָלָה כָּל יְמֵי חַיָּיו הָאֲדָרָא
רַבָּא וְסַפְרָא דְצְנִיעוּתָא וְכָל סֵפֶר זֹהַר תְּקָדוֹשׁ, שְׁעַל יְדֵי כָּל
זֶה הַמְּשִׁיב תְּקוּנִים כְּאַלְהָה שְׁבַכְלָה הוֹר וְדוֹר עַד הַסּוֹף
כָּל מִי שְׁיִרְצֶה לָשׁוּב יוֹכֵל לְהִתְקַרֵּב לָהּ יִתְבָּרַךְ מְכַל
מְקוֹם שְׁהוּא עַל יְדֵי תִקּוּן הַצְּמִצּוּמִים שְׁתִּיקֵן בְּחַיָּיו וּבְפֶרֶט
בְּיוֹם הַסְתַּלְּקוּתוֹ הַקָּדוֹשׁ, כִּי גְדוֹלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר
מִבְּחַיֵּיהֶם.

ליקוטי הלכות תפילת המנחה ז' נו

עמוד זה נדבכת הר"ר נפתלי סולרש הי"ו
לרגל שמחת החאלאקע לבנו יוסף שיחי' שיגדל בתוי"ש

ענינא דיומא

טוֹעֲמִיָה

הילולא דרשב"י זיע"א

סִי אִיז אַ פֿיִינע חֲתוּנָה

אַתּמוּל לַפְּנוֹת עָרַב תְּהִלָּה לְאֵל בְּאַתִּי מֵהִלּוּלֵא קִדִּישָׁא, בְּנֵי שְׂיַחֲיוּ מָה אוֹכֵל לְשַׁעַר לְכֶם גְּדֹל יְקָרַת הַדְּבָר הַזֶּה, אַבְרָךְ בְּכָל לְבִי לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר עַד כּהַ עֲזָרְנִי, סִי אִיז אַ פֿיִינע חֲתוּנָה מֵעַן מַעַג פֶּאָרִיךְ (זוֹהֵי חֲתוּנָה יְפָה רֵאוּי לְנִסֵּעַ) מֵאַרְבַּע פְּנוֹת הָעוֹלָם לְרֵאוֹת הָעֵנִיךְ הַזֶּה, וְגִדְל תְּקַף הָאֲמוּנָה קְדוּשָׁה שְׂיִישׁ לְכָל אַחֲיוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂיַחֲיוּ בְּזוֹה, בְּאִים אַנְשִׁים מְקַצֵּה אַרְצוֹת וְגַם מִטְשַׁעֲרֵקְסִיעַ הָיוּ כַּמָּה אַנְשִׁים מְכַבְּדִים, וּמְפִזְרִים הוּן רַב, וְאִינֶם בּוֹכִים כָּלֵל רַק שְׂמֵחִים כָּל הַלֵּילָה וְתַכְף בְּבַקֵּר נוֹסְעִים לְדַרְכֶּם וְכוּ'. מָה אָמַר לְכֶם. לֹא הָאֲמַנְתִּי כִּי יִסְפֹּר לִי אִם לֹא רָאִיתִי בְּעֵינַי. נִסְעוּ אַנְשִׁים וְנָשִׁים וְטַף גַּם יוֹנְקֵי שְׂדִים. וְהַגִּשְׁם שְׁטַף אוֹתָם, וְכָל הַדְּרָךְ הָיָה מְלֵא שְׂמֵחָה לְגִדְל חֲבִיבוֹת הַדְּבָר הַזֶּה, וְטָרַם בָּאוּ לְשֵׁם כְּבָר נִסְעוּ קִצַּת פְּרַעֲנִקִין וְהָיָה מְקוֹם לְכִנּוּס לְתוֹךְ הַמְדַרְשׁ. וּמְקַדֵּם אָמַר כָּל אֶחָד כָּל מָה שְׁבָלְבוּ וְשִׁפְכוּ הַרְבֵּה דְמַעוֹת מְקִירוֹת לְבָם:

וְאַחַר כֵּן בְּעֲזַרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ גְּדֹלָה הַשְׂמֵחָה עַד לְשָׁמַיִם קְלִינְעֻט וּפְאָק. וְכֹלָם בְּפִיָּהֶם מְזַמְרִים נְגוּנִים נְפִלְאִים. וְהִילְדִים מְתַגְלָחִים שְׂקוּרִין פּה חֵאלֵאקִין. וְהָעֵנִיךְ הַזֶּה הוּא דְבָר נְפִלְאָ, כִּי יֵשׁ לָהֶם שִׁירִים לְזוֹה וּמְרַקְדִים עִם הִילְדִים בְּתוֹנוּעוֹת נְפִלְאִים. מִמָּשׁ כְּלָתָה נְפִשֵׁי בְנוּעִם הַדְּבָר הַזֶּה, וְהִילְדִים דְּפָה הַמָּה מְחַכְּמִים נְפִלְאִים לֹא נִרְאָה כְּזוֹאת, הַכָּלֵל עִם אִיז אַ (זוֹה) עֵנִיךְ נְפִלְאָ, מַעֲשֵׂי רַבִּי שְׂמַעוֹן. וְאַנְכִי תְהִלָּה לְאֵל זְכִיתִי לַעֲמֹד אֶצֶל הַצִּיּוֹן מִמָּשׁ וְאָמַרְתִּי הַתְּפִלָּה הַקְּדוּשָׁה שְׁלָנוּ שְׂנֵיתִסְדָּה עַל תְּקַף קְדֻשָּׁתוֹ. וְנִשְׂאֵתִי עֵינַי לְמָרוֹם וְנִתְתִּי שְׂבַח וְהוֹדָיָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ אֲשֶׁר אִישׁ כְּעָרְכִי יִזְכֶּה לַעֲמֹד בְּיוֹם הַזֶּה עַל צִיּוֹן שְׁלוֹ הַקְּדוּשׁ. וּפְרַשְׁתִּי שְׂיַחֲיוּ מְקִירוֹת לְבִי, וְזָכַרְתִּי כָּל הַנְּפִשׁוֹת הַנְּרַשְׁמִים אֶצְלִי וְאַחַר כֵּן רְקַדְתִּי בְּרוּךְ הַשֵּׁם הַרְבֵּה בְּשִׂמְחַת לְבָבִי וְכוּ'.

מכתב ר"י בן מוהרנ"ת

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר נתן שפירא הי"ו
לרגל שמחת החאלאקע לבנו שיחי' שיגדל בתו"ש

ענינא דיומא

טוענייה

הילולא דרשב"י זיע"א

אין דור יתום

בְּדֶרֶךְ בְּעֵת נְסִיעָתוֹ לְאוּמִיּוֹן, עָנָה וְאָמַר: אַף עַל פִּי
 כֵּן הָיָה יִתְבָּרֵךְ עוֹזֵר לְיִשְׂרָאֵל תָּמִיד, וְאִין
 דּוֹר יְתוּם. וְכֵמוֹ שֶׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי
 כְּשֶׁאָמַר אֵיזָה תִּנָּא עֲתִידָה תּוֹרָה שְׁתִּשְׁתַּכַּח
 מִיִּשְׂרָאֵל, עָנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר לָאו, כִּי בְּזֹהַר
 דָּא יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא. כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי
 זִרְעוֹ, וְעַל כֵּן עָמַד עֲצָמוֹ עַל זֶה הַפְּסוּק וְגָלָה אֶזְרָא
 הַסּוּד הַנִּדְפָּס בְּלִקוּטֵי א' בְּתַחֲלָתוֹ עֵינִן שָׁם מְגִדְלַת
 רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי.

עֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי לוֹ: רַבִּי שְׁמַעוֹן יֵשׁ לוֹ גַם כֵּן
 בְּיַדֵּי הַנְּאָה מְזֵה, הֵינּוּ מְזֵה תַּחְדוּשׁ הַנִּפְלָא.
 הַשִּׁיב: הֵן, אַחַר כֵּךְ עָנָה וְאָמַר: רַבִּי שְׁמַעוֹן
 בְּעֲצָמוֹ הוּא עֲנִין אַחַר, כִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן הוּא עִיר
 וְקַדִּישׁ מִן שְׁמַיָּא נְחִית בְּנִדְפָּס שָׁם וְעַכְשָׁו וְכו'.

חיי מוהר"ן קפ"ט

עמוד זה נדבכת הר"ר ישראל יצחק ברוין הי"ו
 לרגל שמחת החאלאקע לבנו שיחי"י שיגדל בתו"ש

הילולא דרשב"י זיע"א

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיזמא

אַשְׁרֵיךְ שְׂזַכִּית לְכָךְ לְהִיּוֹת עַמִּי כָּאֵן

וּבְבוֹאָם לְמַעַרְתַּת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֲזִי בְּנֵי
הַנְּעוּרִים עָסְקוּ בַתְּפִלָּה וּבַלְמוּד זֶהר כַּאֲשֶׁר
פָּקַד עֲלֵיהֶם הוּא זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ. וּמִמֶּנּוּ לֹא
רָאוּ שׁוֹם דְּבָר, רַק הָיָה שְׂמִיחַ עַד מְאֹד.

וּבְכָל עֵת בָּא אֵצֶל הָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ וְאָמַר לוֹ:
אַשְׁרֵיךְ וְכוּ'. וּבְלִילָה הַלֵּךְ מִחֶדֶר לְחֶדֶר, וְהִזְהִיר
אוֹתָם לֵאמֹר זֶהר וְכוּ' וְכִיּוֹצֵא. וְהוּא בְּעַצְמוֹ לֹא
אָמַר כְּלוּם, רַק הָיָה הוֹלֵךְ וּמְנַגֵּן בְּעַצְמוֹ
וְהָיָה בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה עַד אֹר הַיּוֹם.
וּכְשֶׁהָאִיר הַיּוֹם עָמַד בְּטִלְיָת וְתַפְלִין וְהִתְפַּלֵּל כַּמָּה
שָׁעוֹת.

שבחי הר"ן נסיעתו לארץ ישראל כ'

כמבאר בלשון לעז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

טועמיה

לשון רבנו ז"ל

רבנו ז"ל אָמַר:

ס'איז דא
א חלוק אױב
די פּאַות זענען
אױף דעם אױער
אָדער אונטער
דעם אױער

❧ תרגום ❧

ישנו הַבְּדֵל אִם הַפְּאוֹת תְּלוּיֹת לְפָנַי הָאֲזַנִּים
בְּגִלּוּי, אוֹ שֶׁהֵן מוֹסְתְּרוֹת מֵאַחֲרַי הָאֲזַנִּים.

שיח שרפי קודש (החדש) ח"ג קס"ז

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר יהודה צבי ברוין הי"ו
לרגל שמחת החאלאקע לבנו מרדכי שיחי' למזל טוב

זמני שבת קודש – פרשת אחו"ק

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:38	6:38	6:55	6:40	6:48	6:39	7:41	7:22
שקיעה ערב שב"ק	7:18	7:18	7:17	7:20	7:18	7:19	8:03	7:44
חצות הלילה	1:42	1:43	1:44	1:43	1:43	1:43	2:40	2:16
עלות השחר	4:44	4:44	4:44	4:40	4:44	4:41	4:02	4:34
עטיפת הטלית	5:08	5:09	5:09	5:04	5:08	5:05	4:38	5:03
נין החמה	6:01	6:02	6:02	5:58	6:01	5:59	5:51	6:04
סוף זמן קר"ש	8:29	8:30	8:30	8:26	8:29	8:27	8:12	8:30
חצות היום	12:37	12:38	12:39	12:36	12:38	12:37	12:57	12:54
שקיעה יום שב"ק	7:19	7:18	7:18	7:20	7:18	7:19	8:04	7:45
צאת השבת	7:53	7:54	7:55	7:54	7:54	7:54	8:56	8:29
צאה"ש 72 דק'	8:31	8:30	8:30	8:32	8:30	8:31	9:16	8:57

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284

כמו"כ ניתן לתרום ב'גדרים פלוס' עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

זמני שבת קודש – פרשת אמור

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומין	ניו יארק
הדלקת הנרות	6:43	6:42	7:00	6:45	6:53	6:44	7:51	7:29
שקיעה ערב שב"ק	7:23	7:22	7:22	7:25	7:23	7:24	8:13	7:51
חצות הלילה	1:47	1:48	1:49	1:48	1:48	1:48	2:52	2:24
עלות השחר	4:35	4:36	4:35	4:31	4:35	4:32	3:44	4:22
עטיפת הטלית	5:00	5:01	5:01	4:56	5:00	4:57	4:23	4:52
נין החמה	5:54	5:55	5:55	5:51	5:54	5:52	5:39	5:54
סוף זמן קר"ש	8:24	8:25	8:25	8:21	8:24	8:22	8:02	8:23
חצות היום	12:36	12:37	12:38	12:35	12:37	12:36	12:56	12:53
שקיעה יום שב"ק	7:24	7:23	7:23	7:26	7:23	7:25	8:14	7:53
צאת השבת	7:58	7:59	8:01	8:00	7:59	8:00	9:09	8:38
צאה"ש 72 דק'	8:36	8:35	8:35	8:38	8:35	8:37	9:26	9:05